

Kedves Hittanosok!

Szeretettel hívunk benneteket a
VIII. Pálóczi Horváth Ádám Szavalóversenyre.

A verseny helyszíne: Császár, református templom.
Időpontja: 2018. május 11. (péntek) 14.00 órai kezdettel.

Neves színművész lesz a zsűri elnöke.

Jelentkezni lelképásztortoknál lehet, a ki a jelentkezést továbbítja az
alábbi elérhetőségre:

Bogáth István 2853 Kömlőd, Perczel u. 26.
E-mail: bogath@t-online.hu
06-30/9374-169

Jelentkezéskor kérjük a versenyző nevét, korosztályát,
a vers szerzőjét és a vers címét.

- 1-2. osztály — szabadon választott vers
- 3-4. osztály — szabadon választott vers
- 5-6. osztály — magyar költő verse
- 7-8. osztály — magyar költő hazafias érzelmű verse

AZ ANYAKÖNYBEN OLVASTUK

Nagyigmánd:

Megkereszteltük: Széles Barnabás, Bajcsai Bori,
Bartal Mihály, Bartal Mátyás és Bartal Luca
Eltemettük: Szijj László, Szijj Bálintné

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz!

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna Bokod, Csép, Császár, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlőd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vérteskethely, Szákszend, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: "Közelebb Egymáshoz" Alapítvány 2941 Ács, Fő u. 71. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök

Szerkesztőség: 2853 Kömlőd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 email.: hethatarlap@gmail.com

Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető

Internet elérhetőség: www.hethatar.refdunantul.hu

ISSN 1417 - 7641

PRESBITER VÁLASZTÁS

Banai Gyülekezetben szolgáló testvérek:

Hadnagy Zoltánné pr.
Kovács Attila pr.
Kovács Józsefné pr.
Sárközi Andrásné pr.
Szakál Ferenc pr.
Szakál Henriett főgondnok

Bábolnai Gyülekezetben szolgáló testvérek:

Dr Bajcsi Előd pr.
Farkas Károly pr.
Farkas Károlyné gondnok
Kériné Váradai Marianna pr.
Lányi Szilvia pr.
Szücs Amália pr.

MEGVÁLTOTTALAK!

Református hitéleti lap

XXII. évfolyam 4. szám

2018. április

TE IS VÁLASZTHATSZ!

Valljuk be, nálunk szerencsésebb országok polgárait irigyelni szoktuk, amikor hosszas gondolkodás után sem tudják megnevezni államuk elnökét. Nem érinti őket annyira elevenen a politika világa, kormányok jönnek és mennek, de általában nagy változásra nem kell számítaniuk. Nem törődnek országuk mindennapi ügyeivel, foglalkozzanak, azokkal a politikusok. Nálunk viszont négy évente a parlamenti választások lázba hozzák a derék polgárokat. Úgy érzékelik ugyanis, hogy nagyon sok múlik egy szavazáson, akár a személyes életüket, munkájukat is érintheti a szavazás végkimenetele. Legyünk őszinték, aki így gondolkodik, annak igaza van. Ezen az égtájon- és egyre több helyen- különös jelentősége van egy parlamenti választásnak. A pártokon túl, nagyon fontos a szemlélet, hogy a következő győztes miként gondolkodik az élet fontos dolgairól. Mit szeretne előtérbe helyezni és arra komoly forrásokat áldozni, támogatni és melyek azok a területek, amiket háttérbe fog szorítani. Egyes csoportok örülni fognak, mások pedig búslakodni, mert a hozzájuk közel álló témák támogatás nélkül maradnak.

Tehát nem árt, ha a választópolgár gondolkodik, agyal azon, hogy milyen döntést hozzon április 8-án. A legfontosabb nyilván a neveltetésünk, a szocializációnk, a velünk hozott értékek, illetve azok a lelki

kincsek, amiket az idők folyamán gyűjtöttünk. Visszagondolunk elénk, szüleinkre, vajon ők, hogy döntenének a helyünkben? Mit tanultunk tőlük? Hogyan tudjuk hasznosítani ebben a pillanatban, amit tőlük kaptunk?

Ebből pedig az következik, hogy nem spórolhatjuk meg a tájékozódás fáradságos munkáját. Igyekezünk sokoldalúan, mindent megvizsgálva, sokféle véleményt meg-

hallgatva és a múlt tapasztalatait sem elfeledve összerakni a képet. Aki tájékozódik, olvassa, hallgatja a különböző híreket, megbeszéli szeretteivel az eseményeket, az megalapozott, jó döntést fog hozni. De miközben kutakodunk és már majdnem elveszünk a hírek tengerében, jusson eszünkbe az az alapvető gondolat, hogy a tájékozódás közben értékeket keresünk. Még hozzá olyan értékeket szeretnénk felfedezni a pártok mondanivalójában, amik számunkra is életfontosságúak. Keresztyén emberként szí-

vesen vesszük, ha hiteles hívó jelöltekkel találkozunk. Könnyebben azonosulunk azzal, akiről tudjuk, hogy hasonló a mienkhez a világnézete és fontosnak tartja az evangéliumi alapállást.

A becsületes gazdálkodás az adófizetők pénzével, a gazdasági fejlődés gyümölcseinek megosztása minél szélesebb rétegekkel, szintén nagyon fontos szempont lehet a döntés meghozatalakor.

Mivel a demokráciákban nagyon sok eszköz -a törvényes felügyelet mellett- az állam kezében van, így talán nem meglepő, hogy a nép elvárja az ország és az emberek szakszerű védelmét. Nyilván mindenki békében és nyugalomban szeretne élni, mert létezni és dolgozni, csak így lehet. Semmilyen homályos cél érdekében ezt kockára tenni nem megengedett.

A keresztyén ember szereti hazáját, népét, azt a kultúrát, hagyományok összességét, amit őseink ránk hagytak. Ezt sem elhagyni, sem felcserélni nem kívánjuk semmivel. Nagy öröm volna, ha a választási versenyben résztvevők azonosulni tudnának ezzel.

De Kedves Olvasók a fent leírtak egy fabatkát sem érnek, ha netán elfelejtünk elmenni szavazni. Hiszen az alapos felkészülés csak akkor volt eredményes, ha mindez szavazattá válik április 8-án.

Juhász Róbert

AHOGY ÉN LÁTTAM

Beszámolók a Tatai Református Egyházmegye Asszony Konferenciájáról

Vidi Attiláné:

Vezetve- vezetni. Ez volt az etei asszonykonferencia mottója, amire március 3-ára meghívást kaptunk. Rédéről is meghallottuk ezt a hívást és a tiszteletes asszonnyal hárman részt vettünk rajta. Gyülekezetünket képviselte továbbá Bátky Miklós ny. esperes úr is. Énekléssel hívogatták a híveket a hideg időben az előmelegített templomba. Bátki Dávid Géza helyi lelkipásztor köszöntötte az egybegyűlteket.

A nyitó áhítatot Máté László esperes úr a Máté 19, 16-30 alapján tartotta. Mindent megtettem - érezte a gazdag ifjú-, mégis valami hiányzik. Ezt az ürességet egyedül az Isten képes betölteni a szívünkben.

Ezt követően a helyi lelkipásztor bemutatta az etei gyülekezetet, amely színtiszta református, majd ismertette a konferencia programját.

Elsőként Auerné Böröczky Erzsébetet hallgattuk meg az intézményvezetés kihívásai, örömei, hitbeli útjai címmel. Beszélte életútjáról, a próbákról, amikkel meg kell küzdeniük és az áldásokról is, amikben része lehetett. A kömlői Kerényi Béla Református Diakóniai Intézmény élén áll vezetőként. Nappali foglalkoztatót és bentlakásos otthont működtetnek, valamint külső segítségnyújtással is foglalkoznak.

Beszámolóját színesítette az otthon lakóinak előadása. Énekléssel, verssel szolgáltak közöttünk.

A közös éneklést követően meglepetésben volt részünk. Veresné Petrőcz Mária betegség miatt sajnálatos módon nem tudott jelen lenni közöttünk, de a technika segítségével (hangfelvételtől) mégis élvezhettük előadását. A kórusvezetés szolgálatáról, az éneklés megújulásáról beszélt. Az éneklés fontosságára, csodájára hívta fel a figyelmün-

ket, mert azt örömmel, bánatunkban elő tudjuk venni. Beszámolt karnagyvezetői tapasztalatairól, s az imádság fontosságáról is. Az 50 zsoltárt részletezte számunkra. Ezt követően az AZÉ (Adj Zengő Éneket című) énekes füzetből énekelt az etei ifjúság lelkészük segítségével. Aki szívesen bekapcsolódott, velük énekelhetett.

Az utolsó előadó, Pásztor-Dudinszki Éva a gyülekezetvezetés szolgálatáról tartott előadást. A Takácsiban élő lelkész beszámolt életéről és a női mivoltából fakadó dilemmákról, hátratételekről. Még mindig nehezen fogadják el, ha a gyülekezetet egy nő vezeti. Ezt ő is megtapasztalta, ebbe született bele Kárpátalján. Tanulmányai befejezése után kényelmes helyzete volt Pápán beosztott lelkészként, s nem is vágyott többre. Nem érezte, hogy alkalmas lenne vezetőnek, inkább csak munkatársnak. Ám rá kellett jönnie, hogy vezetést és elhívást kapott, s neki is vezetni, lelki segítségnyújtást kell végeznie a hívek között. Takácsiban újra kellett építenie önmagát, hogy vezetőként elfogadják. Mióta odakerült, férjhez ment, családja lett, most éppen gyese van, így a szolgálatban segítséget kap. Végül az imádkozó gyülekezeti háttér fontosságára hívta fel a figyelmet. Az alkalmat Bátki Dávid Géza zárta áldással, s szeretettel hívott bennünket ebben a hidegben egy kis meleg ebédre, szeretetvendégségre. Köszönjük a tartalmas délelőttöt, a találkozásokat.

Hlavács Csabáné:

Szép és tartalmas délelőtt volt! Auerné Böröczky Erzsébet igazgató asszony előadásából az maradt meg bennem, hogy annak ellenére, hogy első gyermekéről születése után kiderült, hogy értelmi fogyatékos, sok nehézség és kitartás árán, Isten segítségével sikerült egy hasonló beteget

ápoló intézmény létrehozása és működtetése, amelynek ráadásul ő lett a vezetője. Előadása után megható volt az intézmény foglalkoztatottjainak műsora.

Veresné Petrőcz Máriaival személyesen sajnos nem találkoztunk, de a hanganyagot jó volt meghallgatni, érdekes dolgokat tudtunk meg az énekekről, éneklésről és a kórus vezetéséről.

Végül Pásztor-Dudinszki Éva előadása tetszett a legjobban! Érdeklődve figyelve milyen örömmel, mosolyogva, vidáman mondta el, hogy hogyan került vezető lelkészként egy kicsi faluba. Pápáról, ahol felváltva, egymást beosztva, többen is szolgáltak és volt főnöke, fiatalon került ki egyedül, főnök nélkül Takácsiba. Most már családanyaként másképpen éli meg szolgálatait. Szép volt az etei fiatalok éneklése is.

A záró ének számomra nagyon szívbe markoló, mert 2002-ben egy családi eseményen hallottam először egy énekar előadásában és azóta mindig megkönnyezem. Vezess Jézusunk, s véled indulunk...

Köszönöm, hogy ott lehettem!

POZBÁN JÁRTUNK

AZÉ 2 SZÁZÖTVEN, ÚJRATÖLTVE

Sokféleképpen lehet ünnepelni. Mióta Nagyigmádon szolgálunk, szinte „megszoktuk” a magas színvonalú, kitűnően szervezett március 15-i ünnepeket. Idén sem volt másképp, felemelő érzés volt részt venni községünk megemlékezésén, aminek értékéből még a rossz idő sem tudott elvenni.

Nagy izgalommal vártam, milyen lesz határainkon túl élő magyar testvéreinkkel ünnepelni ugyan ezt az ünnepet.

A pozbai testvérgyülekezetünk hívott meg minket március 18-ra, hogy ünnepeljünk együtt. Szlovákiában 15-e munkanap, így került vasárnapra a megemlékezés időpontja.

A templom zsúfolásig megtelt. Engem kértek fel az igehirdetés szolgálatára, amit meghatódottan fogadtam el, és nagy megtiszteltetésnek érzek. A templomi alkalom során szűk keresztmetszetet hallhattunk mindazokról a szenvedésekről és üldöztetésekről, melyeket Trianon óta átéltek ott élő magyar testvéreink.

A református templom mellett lévő kopjafára szalagokat és koszorút helyeztünk el, majd elénekeltük a Himnuszot.

A Szózat vers formában hangzott el. Gyönyörű nemzeti szimbólumaink, melyek egy ilyen határon túli ünnepségen még inkább felértékelődnek. Az ünnepség a Barsi református Egyházmegyéről készült kiállítás megnyitójával fejeződött be.

Ünnepeltünk, beszélgettünk, finom ételeket és süteményeket ettünk. S közben átéltem, hogy hiába a majd 100 éves szétszakítottóság, hiába az or-

szívünkben számolhatunk be a nagy sikerű Adj Zengő Éneket című ifjúsági énekeskönyvünkkel kapcsolatos új hírekről, és a lassan, de biztosan útjára induló második kötet munkálatairól. Legutóbbi híradásunkban írtunk az első kötet új, javított kiadásának szükségességéről. Mostanra ez „akut” helyzetté vált, hiszen a terjesztők-megrendelők közti átcsoportosításokat beszámítva is elfogyott a tavaly nyomtatott és kiadott mennyiség. Örömmel jelezzük, hogy a javított kiadás utolsó simításai zajlanak, és reménységünk szerint április végén értékesíthető mennyiségben rendelkezésre áll majd.

Mivel sokan jelezték, hogy szeretnének további példányokhoz hozzájutni, jelezzük, hogy lehetőség van az előrendelésre.

Kérjük, hogy rendelési szándékukat Bellai Veronika szerkesztőnek a bellai.veronika@gmail.com email címen szíveskedjenek jelezni, valamint azt is, hogy hány sima, illetve pendrive-os példányra tartanak igényt!

Időközben a második kötet munkálatai is teljes erőbedobással haladnak. A szerkesztői munka forráskutatással kapcsolatos része gyakorlatilag lezárult. Természetesen úgy, ahogy ez az első kötet esetében történt, minden esetben az eredeti dallamokat és szövegeket részesítettük előnyben, és megállapíthatjuk, hogy nagyon sok esetben még a korszerű és széleskörű lehetőségek ellenére is nehéz volt jó döntést hozni, ám – Istennek legyen hála ezért – sok segítséget kaptunk, aminek köszönhetően egyházzenei

szághatár, s a mindennapok különbözősége, mégis minden porcikánkban egyek vagyunk.

Ősszeköt minket Istenbe vetett hitünk, s a bennünk dobogó magyar szív. Ezek pedig legyőzhetetlen és szétszakíthatatlan erőt képviselnek.

Köszönjük Nektek, pozbai barátaink, testvéreink!

Sugár Tamás

ismeretségi körünk – ha csak virtuális módon is – ma már egészen Kanadáig és az Egyesült Államokig terjed.

A református énekeskönyvben is szereplő énekek nagyjából a kötet egyharmadát teszik majd ki, ezeken túl ifjúsági és gyermekénekek szerepelnek majd nagyobb számban. Ez utóbbiakra különösen nagy hangsúlyt fektettünk, gondolva arra, hogy az egyre nagyobb számú egyházi óvodákban, hittanórákon és gyermekműsorokban, táborokban és a mindennapi, családi életben és közösségekben a gyermekek hitét, élményét és tudását mélyíthetjük.

A zenei anyag stúdiómunkálatai a tavalyi év októberében megkezdődtek. A felvételek egy részéből az érdeklődők egy kis ízelítőt is kaphattak, hiszen az adventi időszakban több karácsonyi dal zenei anyagát tettük nyilvánossá a közösségi és videó-megosztó oldalon (<https://www.youtube.com/channel/UCmSQP2t4FC7bmaxRwc9cmUQ>).

Örömmel számolhatunk be arról is, hogy a 2018. évi KOEN gyermekprogram énekeinek egy részét szintén az AZÉ 2 stúdiófelvételei között rögzítjük zenekarunk.

Szintén a szerkesztés részeként folytatódott a fotómelléletek készítése is, Révész Csilla zselízi lelkipásztor eddig további 82 istentiszteleti helyet örökített meg a vetítésekhez.

Ifjúsági énekeskönyvünk 2. kötetének megjelenése ez év nyarán várható. Kérjük - várjuk imádságaikat egészséget, türelemért, kitartásért a következő hónapokban!

ifj. Bellai Zoltán, szerkesztő
www.refdunantul.hu

BOLDOGAN AZ IGAZSÁG SZABADSÁGÁBAN - BOLDOGÍTÓN AZ IGAZSÁGOS KIRÁLY ORSZÁGÁBAN

„Jöjjön el a te országod...” (Mt. 6,10)

Mélyen, emlékeimben elrejtve, a távoli múltból fel-felsőhajtó vágyaink foszlányaként kopogtat szívünk ajtaján, bebocsátásra vár....Félénk köszöntéssel, újra és újra bátorkodó próbálkozással, közelebb-közlelő mosolygó reménységgel érkezik: hátha lelkünkbe fészkelhetné magát az igazság szabadsága. Talán ezen a csodás napon....fájdalmas veszteségek kristálytisztán ragyogó ékkövein, az idő múlásán is áttetsző könny-függönyén: szivárványos kábulatból kijózanító szelídséggel érint meg bennünket az élet szava – „megismeritek az igazságot és az igazság megszabadít titeket.” (Jn 8,32)

I.”AZ ÉN ORSZÁGOM NEM EBBŐL A VILÁGBÓL VALÓ...” (Jn 18,36)

A Királyok Királya, az uraknak Ura az örökkévalóság változatlan békéjének, örömeinek otthonosságából érkezve -, az Isten-jelenlét biztonságát hozva hirdeti és éli bele amortizálódó létünkbe, országa valóságát. Az eredetileg JÓ-nak alkotott emberi léttér – kezünk nyomán – keletkezett deformálódása, idegen színekbe öltözve hordozza magán az otthontalanság, védtelenség, kiszolgáltatottság kényszerűségét. Életünk személyes és közösségi szükségletei, önmagát ajándékozni és megosztani kívánó igénye nehezen vagy semmiképp nem illeszkedik ebbe a közegbe. Alkotónk és Urunk felcserélése által - önmagunk ellen – hozott döntésünkkel, megszámlálhatatlan darabjaira törtük az ajándékba kapott harmóniát. Meggyökerező, beilleszkedő sajátosságunk romjain bizonytalanul, sérülve és sértőn tapogatózunk -, próbálva egyensúlyban maradni az alattunk recsegve-ropogva omladozó, földi-emberi színpad-tér fölött.

Az általunk – a vádlottak padjára – állított Jézus, egy szoros egységet alkotó kapcsolatból érkezett: az Atya szerető öleléséből, a vele való azonosság szabadságának – egyenlőségének – testvériségének megbonthatatlan szerelméből. Személyében, lényében hozta nekünk az országot: „Amit szem nem látott, fül nem hallott és ember szíve meg nem sejtett, azt készítette el Isten

az őt szeretőknak.” (1Kor 2,9)

A római helytartó – követelőzve vallat – bántóan éles kérdéseire, szelíd határozottsággal jelenti ki tiltakozását: „...nem ebből a világból.” „...Krisztus királysága nem valami belső, érzelmi világ, nem is az álmok és eszmények ködországa, még csak nem is a senki földje, hanem ezen a földön, a valóságos világban, a történelmi események közepette „regnál, mutatkozik meg. Isten Országa az a hely, ahol megviselet hazánk, hányatott nemzetünk, az immár maroknyi magyar lélek -, őt szeretettel váró, kétségtelenül befogadó otthonra talál. Isten Országában - itt és most – ajándékként készen állnak a kipróbált és bevált feltételek, hogy „...az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene” (2Kor 1,3) dicsőséges uralma alatt elkezdődjön a gyógyulás, felépülés, növekedés folyamata. A kegyelem által munkálkodó hit önkéntes töredelemmel vallja: „Neked, uram igazad van, nekünk pedig szégyenkeznünk kell ma is.” (Dán 9,7) A elismert, felvállalt és megvallott hűtlenség feletti bánkódás gyógyterápiája, jótékonyan tehermentesíti a múltat, bátoros erőt kínál a jelenhez és reménységet gyűjt a jövő felé.

„Örvendjete, örvendjete!

Felragyog az igazság, s végre győz a jó.

Országa, szent uralma örökkévaló.

Halljátok meg e jó hírt emberek!”

II.,HOGY BIZONYSÁGOT TE-GYÉK AZ IGAZSÁGRÓL...” (Jn 18-,37)

Jézus küldetése, jövetelének célja, hogy Igazságtalanná lett világunkban kijelentse, megismertesse önmagát: „...én vagyok az igazság..” (Az Igazság, igazságosság száműzése, rendtelenséget, anarchiát, zűrzavart hozott. Mindkét irányban megromlott, sőt megszakadt a kapcsolat. A összekötő vezeték elszakítása következtében már nem halljuk a Király szavát és hallóterüinkből kikerül a testvér, a felebarát is. Azért jött el ő, az Igazság, hogy újra létrehozza a kapcsolatot. E kapcsolat-építés lépcsőfokain Jézus átélte, magára vette mindnyájunk fokozhatatlan igazságtalanságát. Kitétte magát hazugságaink, tévedéseink, minden korrupciónk

gyalázatának: a szöges korbács által feltépett háta, gazemberként megkötözött kezei, leköpdösött arca, a töviskorona alatt ömlő vére, s a keresztjébe vert szögek- messze hangzó – durva zaja, hirdetik maradéktalan igazságtalanságunkat. Bűneinkbe tövig mártott kezünk – szívünk ököl-csapásait, drága teste fogta fel, hogy az Atya benne és rajta szemlélhesse az Igazságot, az igazság (ki)szolgáltatását. Az Isten Országa rendjét helyre állító igazságtalan halál-áldozata egyszer s mindenkorra kivívta, győzelemre vitte az egyedüli Igazságot. Így, mi – kegyelemből hit által –életünk minden epizódjában igénybe vehetjük az Isten Országa Igazságát. Nem kényszerülünk többé arra, hogy igazságtalanok legyünk.

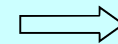
Mindezt cserébe – előzetesként – oda kell adjuk a saját, (vélt) igazságunkat. Gyakorolnunk kell magunkat az elengedésben. minden létező alkalommal levetköznünk a „nekem van igazam” kopott gúnyját, hogy magunkra ölthessük a „megigazulás páncélját”. A Király igazságossága tartalmazza – a legnagyobb igazságtalanság-csomagot -, vagyis bűneid adósságának teljes kifizetéséről szóló elismervényt, sőt velejéig romlott életed – újra cserélését. Minden elképzelést meghaladó ajándék-csomagot kaphatsz, melyben bűneid bocsánata és örök életed ingyen, kegyelemből adatnak számodra.

A Király örökkévaló szeretettel vár reád és ünnepi lakomát rendeztet örömeiben, hogy végre láthat és megérkeztesél. Királyi öltözetében magához ölel, nem zavarja bűneid büze. Palotájának fényűző pompájában – udvartartása előtt – foszlott rongyaidat, csavargóra emlékeztető külsődet nem szégyenli. Minden igazságosságot nélkülöző Igazsága boldog örömmel mutat be háza népének, mint új családtagot!

Találkoztál-e már – égre kiáltóbb – botránkozottabb igazságtalansággal?! Engeded-e, hogy a mezítelenségig kifosztott porig alázott Emberfia szeretetének - egyedül állóan botránkozottat – igazságtalanságával átöleljen, a sajátjának tekintsen?

Folytatás a 6. oldalon

BOLDOGAN AZ IGAZSÁG SZABADSÁGÁBAN - BOLDOGÍTÓN AZ IGAZSÁGOS KIRÁLY ORSZÁGÁBAN

Folytatás a 3. oldalról

III. IGAZSÁGRA ÉHEZVE ÉS SZOMJAZVA – BOLDOGAN (Mt 5,6)

Életünk mély hiány, mely bennünk, velünk együtt jár, így elválaszthatatlan tőlünk: keresésre indít. Az Igazságot nélkülöző világ kiábrándultán, már-már reménység híján ismételteti Pilátus szkeptikus kérdését: „Mi az igazság?” (Jn 18,38) Az iránytűt vesztett ember – felülről érkező segítségként – kapja a megelégítés szavát: „Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké.” (Jn 6,51)

Az életnek kenyere, Jézus boldogságra hív el, mely teljesen kész van a számunkra. Pascal, - a nagy fizikus – felismerte és elfogadta a lelke éhségére és szomjúságára felkínált eledelt. Ezt mondja: „A boldogság nem bennünk van, nem is rajtunk kívül van, mert a boldogság Istenben van.” Természetesen az éhség és szomjúság – mely által egzisztenciális létünk kiált – nem öncélúan, nem önmagában tesz boldoggá, hanem élteti, felerősíti bennünk a reményt a megelégítésre. „Boldog az a nemzet, amelynek Istene az Úr, az a nép, amelyet örökségül választott.” (Zsolt 33,12)

Március idusán – lelkünk csendjében, szívünk alázatában – vétkeink felismerésére, bűneink megvallására készen követjük meg a történelem Urát, a boldog Istent és igyekezünk, akarunk hálaadással hódolni az Igazság trónusa előtt. Hiszen köszönettel tartozunk az ő hűségéért, hogy életben tartott és megőrzött bennünket, hogy továbbra is itt vagyunk a Kárpát-medencében. Árpád és Attila nemzetének fájdalomakkal, szenvedésekkel tüzdelt útjára is oda illeszthető az Igazság győzelmének ránk is vigyázó, páli vallomása: „Mindeni nyomorgatnak minket, de el nem nyomhatnak, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe: üldöznek, de Isten nem hagy el, földre vernek, de el nem tipornak.” (2Kor 4,8-9)

Ebben a szüntelenül megújuló-megújító reménységben, boldogan készülünk az új hazába, mivel „új eget és

új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyben igazság lakik” (2Pt 3,13) Adassék nekünk, kései utódoknak a kitartás állhatatossága, a türelem kifogyhatatlan szelídsége, a felebaráti szeretet éltető napfénye és az Igazságba vetett bizalom rendíthetetlen volta, hogy növekvő boldogságban „fussuk meg az előttünk lévő pályát” mindvégig, a legdicsőbb haza kapujába érkezésünkig, ahol: „Nem éheznek és nem szomjaznak többé, mert a királyi

székben ülő Bárány pásztorolja őket, és elvezeti az élő vizek forrására, és letörlő az Isten minden könnyet a szemükről.” (Jel 7,16-17)

Elolvásra ajánlott: Jn evangéliuma 18,33-38

Írta: Vajsné F. Ibolya

EGY TALÁLKOZÓ EMLÉKEZETE

A református énekkarok 14. találkozója volt 20 évvel ezelőtt Császáron 1998. március 10.-én. Ezen a szép ünnepen megemlékeztünk a szabadságharc 150. évfordulójáról. Ebben az évben, ezen a napon ünnepeltük a császári Mészáros Miklós református férfi énekkar megalakulásának 125 éves, és a szép templomunk felépítésének 250 éves évfordulóját. Az énekkar napjainkra ökumenikussá alakult, ami értékesebbé lett ezáltal.

Énekkal köszöntjük Istenünk, énekeljünk
Énekkal mondjunk egy imát, énekkal
Dicsérjük Istenünket az Ég és Föld Urát!
Feledjünk mindent, ami bántó
A gondokat messze üzzük el
Öröm költözzön szívünkbe
Napjainkat a Hozzá szálló ének töltse be.
Zengjen fennköltén az ének
Szálljon magasan a Világ Teremtőjének.
Visszhangozzák ezt az idős templomfalak,
Énekkal múltjanak el tőlünk az aggodalmak.
Éneklő ajkakon ne legyen soha ború
Imádkozzunk, hogy a világon ne legyen,
Soha ne legyen háború.
Énekkal altatja az édesanya álomba
kis gyermekét
Énekkal dicsérd te is a Mindenek Urát, Teremtőjét.
Dicsérd mindig szeretetben, együtt e szent gyülekezetben
Együtt énekeljünk, énekkal mondjunk sok imát
Énekkal dicsérjük Istenünket, amíg élünk
Az Ég és Föld Urát!

Kis gyermek hálaadás

Hálát adok én Istenem
Hogy jószágod dicsérhetem.
Örző szemed mindig rajtam,
Sohse hagysz el semmi bajban.
Gondod van egy harmatcseppre,
Mint a zúgó tengerekre.
A kis bogárt csak úgy látod,
Mint az egész nagy világot.
Ha nézek a csillagokba,
Téged dicsér mind ragyogva.
Veled kelek, veled fekszem,
Te vagy lelkem gondolata
Mindnyájunknak édes atyja.

Feljegyezte Maróti Imréné egy 1930. év körül kiadott olvasókönyvből.

"AZ ISTEN ITT ÁLLT A HÁTAM MÖGÖTT.."

„Az Isten itt állt a hátam mögött s én megkerültem érte a világot” (József Attila)

Czunyiné dr. Bertalan Juditot a közelmúltban tartott megyei presbiteri konferencia résztvevői között köszöntöttük, ezúttal nem csak mint országgyűlés képviselőt és kormánybiztost, hanem egyúttal mint a bokodi gyülekezet újonnan választott presbiterét. E találkozás kapcsán készült az alábbi interjú.

Kedves Judit, Engedje meg, hogy köszöntsem presbiterré választása alkalmából. Újabb feladat, újabb megbízatás. Hogy alakult az út idáig?

Az ember nem kerülhet el bizonyos dolgokat az életében. Helye van a tanulási folyamatokban a hibáknak, helye van a tanulási folyamatokban a sikernek. Furcsa talán, hogy innen indítok, hiszen pontosan értem a kérdést. Én egy kis faluban, Bokodon születtem és élek ma is családommal. Soha nem volt egyetlen feladat sem könnyű, amit kaptam. Egyke voltam, édesanyám egyedül nevelt - ez keménységre tanított és kitartásra - nagyon korán, 11 évesen megtapasztaltam, hogy milyen az, ha a családban egyik pillanatról a másikra valaki ápolásra szorul, 12 éves voltam, amikortól a kórházból hazatért nagyanyám gondozása, ellátása rám maradt, amíg anyu dolgozott. E mellett kellett teljesíteni az iskolában, felvételizni, naponta bejárni a tatabányai Árpád Gimnáziumba, öt nappól ötször a tagozatos nulladik órák miatt ötör kelni.... Azután az egyetem, egyszerre több is, aztán a munka, a teljesítményelvárások, úgy, hogy az otthoni teher nem könnyebb, hanem egyre nehezebb lett. Ez nem panasz. Ez mind lecke volt. Lecke, amiből tanultam. Lecke, amiből azt is megtanultam, hogy nem vagyok egyedül a terhek hordozásában. Hamar meg is tanultam, hogy ki az, akire számíthatok és ki az, akire nem. Egy biztos tudást hozok, a feltétel nélküli elfogadás és szeretet élményét, tudását. Erre csak az Isten és egy anya képes. Sokszor volt nehéz és kegyetlen nehéz a mindennapokban. Kerestem a bizonyosságot és a biztonságot kamaszként, fiatalként és egészen őszintén ma is.

Az egyik fix pont az életemben a maga szigorúságával, elvárásaival és mindig őszinte kritikus dorgálásával anyu volt.

A másik hosszú évekig s még utána is a kar dékánja, a főnököm dr. Nagy István volt, a nagykőrösi főiskolai éveimben, aki a keresések közben tette nyilvánvalóvá megbocsátás, a feltétel nélküli szeretet és elfogadás kegyelmét az éltünkben. Pista bácsival sokszor éjszákba nyúló vitáink és beszélgetéseink voltak: hitről, egyházzal, történelemtől, irodalomról és a helyes keresztyéni attitűd létező vagy nem létező útjairól.... nehéz vitákban, súlyos kérdésekben ütköztünk - sem nem én, sem nem ő, hanem az győzött, ami megkérdőjelezhetetlen. Ma már egyikőjük sincs velem...

Ma már minden küzdelmesen megélt nehéz helyzetért hálás vagyok. Ma már

minden találkozásért, vitáért és másokon keresztül is adott bizonyosságért is hálás vagyok. Nem rossz sorvezető ez sem a politikai, sem a mindennapi élet, sem a család összetartásakor, a gyerekek útnak indításakor.

Nagyon korán nyúltam az irodalomhoz. Már 15 évesen Pilinszkyt, Adyt bújtam, aztán Széchenyi jött és Kossuth írásai, ez már egy másik műfaj.... de mind egyikben találtam vagy útmutatást vagy kapaszkodót... Meg is maradt a szenvedély az irodalom iránt. Szinte minden évő vagyok, ami az irodalmat illeti. Megnyugtat, elcsendesít. A versek pedig mindig közelebb visznek...ilyenek is mint Zelk Zoltán sora: „ Szélfúttá levél a világ, de hol az ág, de ki az ág?”....

Sok nehéz és küzdelmes fordulópontra volt az életemben és ennek ellenére

mondok, hogy szerencsés vagyok, tenyerén hordoz, ma is az Úristen.

Mit jelent Önnek a presbiteri tisztség?

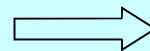
Válaszolhatnék úgy is, mint ahogyan azt a kátéban megtanultuk, de van egy szó, ami a köznyelvre tökéletesen értelmezhetővé teszi: szolgálatot. A szó legtágabb és legnemesebb értelmében vett szolgálatot. Amikor pedig az emberfia a gyülekezete története kutatása közben felmenői munkájával és adakozásainak gyümölcsseit leli meg, akkor ez kötelesség.

Nő, családanya, politikus, közéleti személy, presbiter... melyik az első?

Nincs prioritás. De ha mégis, akkor a gyermekeim és a családom - értük fele-

lősséget vállaltam a házassági és a kereszteségi fogadalomtételkor is.... Őket sohasem hagyhatom cserben. Nekem ők a biztonság, nekik én vagyok a biztonság. Ehhez hitet, erőt kapok és töltök a többi feladatból. Szerencsés vagyok. Amíg tanítottam, hittem a katedraban és életem volt a tanítás, szerettem csinálni - őszintén kicsit hiányzik is. Amikor köztisztviselőként, hivatalnokként dolgoztam, akkor azt csináltam 120%-on és azt is szerettem csinálni. Képviselőként, helyi, majd országgyűlési képviselőként is maximalista vagyok. De anyaként is. Persze presbiterként is ez lesz, számíthat rám a gyülekezet, mint eddig is, amíg nem kaptam ezt a megtisztelő feladatot....

"AZ ISTEN ITT ÁLLT A HÁTAM MÖGÖTT.."

Megkerülhetetlen a kérdés: Ön hogyan látja egyház és állam, ill. a református egyház és a kormányzat kapcsolatát?

Ha kezdhetem távolabbról... persze nem ide idézve az egyház- és politikatörténeti folyamatokat, akkor egy rövid mondattal a keresztyén ember felelősségét hivatkozom ide. Ezt is abban az összefüggésben, hogy a protestantizmus, a mögöttünk hagyott fél évezred arról is szólt, hogy egyházi embereink, világi embereink felelősséggel viseltettek hazájuk, nemzetük iránt.

A protestantizmus behozta a gondolkodásba a keresztyén ember közéleti felelősségét. Ez így van jól. Nem lehet elválasztani a világot, a társadalmat e szerint.

A keresztyénység, a protestantizmus vallás ugyan, de egyben kulturális, nemzeti, emberi, gazdasági, társadalmi identitás is. Sokat utazhattam. Furcsa világot élünk.

Ahogy fejlődik a tudomány, ahogy gyarapodik a tudás egyre közelebb kerülünk a bizonyítékaihoz hitünknek. S ezzel egyidőben globális és furcsa folyamatok kezdenek mindennemű izmusokat ellenébe állítani, relativizálni és kigúnyolni.

Pedig, ha csak Magyarországra gondolok, szűkebb hazánkban volt kötelező ateizmus, amikor koldusnak éreztük magunkat egy olyan országban, amelynek építése elválaszthatatlan Szent István örökségétől és a reformáció fél évezredes viszonyulásától és építésétől. Számomra rejtély, hogy Európa más országaiban a vallás a napi élet része, nem ciki, nem kínos a vallásos meggyőződésről, a hitről, a kétségekről beszélni, vallani. A világ és a mai Magyarország is ambivalens tehát.

Pedig a keresztyénység viszonyítási pont, mint ahogyan Jézus Krisztus is az egyházban. Ez a viszonyítási pont tűnt el és értékes-értéktelen, jó-rossz, helyes-helytelen, igazságos-igazságtalan relációiban és bichotóniájában kalauz, sorvezető és zsinórmérték nélküli közösségek sodródhatnak egymás mellett. Néha céltalanul...

S akkor nézzük, hogy ebben az aspektusban az állam-egyház, a kormány-

egyházi vezetés relációjában helyese az, ami ma történik.

Az én meggyőződésem szerint igen. Mert ha ezt a kérdést csak onnan nézzük, hogy mennyi fejlesztési támogatást kap az egyház és ezt mi minden másra lehet költeni, nem tudunk jó választ kapni.

Helytelen is innen kiindulni. Mert ha az egyház, a vallás mindennapjaink része, életünk része, akkor ez a kérdés fel sem merül. Nem szabad és nem kell belőle ideológiai kérdést és vitát eszközölni. Politikait meg pláne.

De ma ez történik, furcsa mód érzem néha azt, hogy ha az egyházaink - bármelyik - a feladatellátásához bármennyi állami, kormányzati segítséget kap, már-már onnan mérik, hogy mennyivel ér többet egy református gyerek, egy katolikus gyerek... magyar református, magyar katolikus, magyar evangélikus

gyermek is egyben.

Az egyházakat a világtörténelemben sokféleképpen üldözték, ha ez nem is az, de mindenképpen rossz viszonyulás és nem olyan régen, alig fél évszázada a hivatalos egyházüldözés emberarcúbb tudott lenni, ma a "PC világában" kezd minden a visszajára fordulni...

A kormány egyházakhoz tanúsított attitűdje tehát számomra helyes és nem pusztán a pénzbeni támogatásokat tekintve, ars poetica Magyarország Alaptörvényének első sora a Himnusz involválásával: „Isten, áldd meg a magyart!” Judit, köszönöm a beszélgetést!

Az interjút készítette Máté László esperes.

Forrás: <http://www.refdunantul.hu/lap/tataiem/>

FÉNYSUGÁR DADON

Újabb nagyszerű hangversenyt adott a FÉNYSUGÁR gyermekkórus ezúttal Virágvasárnap délutánján. A dadi református templomban megrendezett alkalmon nagy számban jelentek

meg az érdeklődők. A gyerekek ezúttal is elkápráztatták szüleiket és a rájuk kíváncsi szemeket és füleket. A templomi rendezvény után szeretet-

